

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

A.R. Nr. 2005/12374/A

Eindvonnis – op tegenspraak

Herstelmaatregel stedenbouw

IN DE ZAAK VAN :

aangeboden op
niet te registreren
de ontvanger,

De **GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR** bevoegd voor het grondgebied van het Vlaams Gewest, met kantoor te 1000 Brussel, Koning Albert II – laan 20 bus 7,

eiser op hoofdeis,

op de zitting vertegenwoordigd door mr. , advocaat, in de plaats van mr. advocaat, met kantoor te

TEGEN :

bijlagen
- 2 tussenvonnissen
- 4 conclusies

, wonende te

verweerder op hoofdeis,

die op de zitting persoonlijk is verschenen en werd vertegenwoordigd door mr. advocaat, met kantoor te ,

EN IN DE ZAAK VAN :

wonende te

*eiser op tusseneis,
verweerder op tegeneis,*

die op de zitting persoonlijk is verschenen en werd vertegenwoordigd door mr. advocaat, met kantoor te

V-EV

TEGEN :

1. vertegenwoordigd door haar collega
van burgemeester en schepenen, gevestigd te

*eerste verweerder op tusseneis van
eiseres op tegeneis,
eiseres op tusseneis,*

op de zitting vertegenwoordigd door mr. advocaat, met kantoor
te

2. Het **VLAAMS GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,

*tweede verweerder op tusseneis van
verweerder op tusseneis van de*

op de zitting vertegenwoordigd door mr. advocaat, in de plaats
van mr. advocaat, met kantoor te

*

In deze zaak spreekt de rechtbank het volgend vonnis uit.

Het vonnis wordt uitgesproken in eerste aanleg, na tegenspraak.

Artikel 3, tweede lid, van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik
in gerechtszaken, zoals nadien gewijzigd, werd toegepast voor het
opmaken van de akten van de rechtspleging die aan dit vonnis
voorafgingen.

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de
rechtspleging, en in het bijzonder van :

- de tussenvonnissen van 26 oktober 2007 en 4 juni 2010 en de daarin
opgesomde procedurestukken ;
- de "bijkomende conclusie na heropening der debatten" van de
Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur, neergelegd op 10 januari
2011 ;
- de "eerste besluiten na heropening debatten" en de "synthesebesluiten
na heropening debatten" van respectievelijk
neergelegd op 1 oktober 2010 en 15 februari 2011 ;
- de "syntheseconclusie na tussenvonnis dd. 04.06.2010" van de
neergelegd op 7 januari 2011.

Op de zitting van 1 april 2011 werden de raadslieden van de partijen gehoord waarna vier stukkenbundels werden neergelegd, de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

*

A. Feiten en procedurevoorgaanden

1. Het college van burgemeester en schepenen van [ ] verleende op 3 november 1986 aan [ ] een vergunning tot wijziging van de verkavelingsvergunning voor een grond gelegen te [ ] teneinde aldaar de bouw toe te laten van een loods. De bouwvergunning voor deze loods werd verleend op 25 mei 1987.

Tegen beide vergunningsbesluiten werd op 23 juni 1987 een verzoek tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State door [ ] eigenaars van een aanpalend perceel.

Dezelfde buren dagvaardden [ ] op 17 augustus 1987 voor de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg, zetelend in kort geding. Bij beschikking van 20 november 1987 legde de Voorzitter aan [ ] verbod op om de bouwwerken verder te zetten tot de Raad van State zich heeft uitgesproken over het vernietigingsberoep. [ ] tekende tegen deze beschikking hoger beroep aan, doch dit beroep werd ongegrond verklaard bij arrest van 15 november 1989.

2. Op 29 april 1991 en 14 juni 1991 diende nieuwe aanvragen in tot verkrijging van een wijziging van de verkavelingsvergunning en een bouwvergunning voor een loods.

Het college van burgemeester en schepenen van [ ] keurde de wijziging van de verkavelingsvergunning goed bij besluit van 16 november 1992. De bouwvergunning volgde op 23 november 1992. Op dezelfde datum besliste het schepencollege de bouwvergunning van 25 mei 1987 in te trekken.

[ ] ving daarop de bouwwerken aan voor de oprichting van de loods.

Op 26 januari 1993 dagvaardden [ ] opnieuw voor de kortgedingrechter. Bij beschikking van 5 maart 1993 legde de Voorzitter aan [ ] het verbod op de bouwwerken, voor zover zij nog niet volledig zouden zijn afgewerkt, verder te zetten tot het arrest van de Raad van State over het beroep tot nietigverklaring tegen de wijziging van de

verkavelingsvergunning en de bouwvergunning.

hadden inmiddels, op 2 maart 1993, inderdaad bij de Raad van State een verzoekschrift ingediend tot nietigverklaring van de besluiten tot wijziging van de verkavelingsvergunning en tot aflevering van de bouwvergunning. Ook andere bureaus dienden op 5 maart 1993 beroepen tot nietigverklaring van deze akten in bij de Raad van State.

tekende hoger beroep aan tegen voormelde beschikking van de Voorzitter van 5 maart 1993. Bij arrest van 30 juni 1993 verklaarde het Hof van Beroep dit hoger beroep ongegrond.

3. Op 24 januari 1994 trok het college van burgemeester en schepenen het (eerste) besluit tot wijziging van de verkavelingsvergunning van 3 november 1986 in. Nu de bestreden besluiten allebei waren ingetrokken, stelde de Raad van State in zijn arrest nr. van 28 april 1994 vast dat het (eerste) vernietigingsberoep van geen voorwerp meer had.

4. diende op 5 juli 1994 andermaal een aanvraag in tot wijziging van de verkavelingsvergunning. Nu het college van burgemeester en schepenen niet binnen de wettelijke termijn een beslissing had genomen over deze aanvraag, stelde op 14 december 1999 beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad.

5. Op 17 februari 1998 adviseerde de auditeur bij de Raad van State om het beroep van tegen de besluiten van 16 november 1992 en 23 november 1992 tot wijziging van de verkavelingsvergunning en aflevering van de bouwvergunning, gegrond te verklaren.

Na een onderzoek van de vergunningssituatie van de betrokken loods, schreef de toenmalige Vlaamse minister, bevoegd voor ruimtelijke ordening, op 15 december 1998 een brief aan waarin, na een grondige analyse van de situatie, gesteld werd dat de loods niet aanvaardbaar is in de betrokken woonzone, en dat enkel akkoord kon gegaan worden met een verbouwing van de bestaande loods tot woning.

Bij arrest nr. van 4 april 2000 vernietigde de Raad van State de besluiten van 16 november 1992 en 23 november 1992 tot wijziging van de verkavelingsvergunning en aflevering van de bouwvergunning.

6. De bestendige deputatie besliste op 19 april 2001 het beroep van _____ tegen de stilzwijgende weigering van de wijziging van de verkavelingsvergunning, in te willigen. De bestendige deputatie voegde evenwel als voorwaarde toe dat de stedenbouwkundige vergunning voor de loods slechts kan worden verleend na de oprichting van een woning, en dat de loods uitsluitend mag gebruikt worden als opslagplaats voor bouwmaterialen en materieel.

7. Op 4 september 2001 werd door de stedenbouwkundige inspecteur aan _____ meegedeeld dat werd vastgesteld dat hij de loods in stand hield na de vernietiging van de vergunning door de Raad van State. Gelet op de inhoud van de inmiddels toegestane wijziging van de verkavelingsvergunning, verzocht de stedenbouwkundige inspecteur _____ om binnen de twee maanden bij het college van burgemeester en schepenen een bouwaanvraag in te dienen voor de oprichting van een woning.

De stedenbouwkundige inspecteur deelde op dezelfde dag een kopie van dit proces-verbaal mee aan de procureur des Konings, met de melding dat een passende herstelmaatregel later zou worden meegedeeld.

8. Op 2 november 2001 dienden _____ bij de Raad van State een verzoek tot nietigverklaring in van het besluit van de bestendige deputatie van 19 april 2001.

9. De procureur des Konings verzocht op 6 december 2002 aan de politie van de zone _____ om _____ te verhoren. Deze verklaarde op 14 januari 2003 dat hij geen regularisatie heeft aangevraagd omdat er een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld tegen de verkavelingswijziging die door de bestendige deputatie was toegestaan op 19 april 2001.

Op 2 februari 2004 verzocht de procureur des Konings andermaal om _____ te verhoren. Deze verklaarde op 11 februari 2004 dat er geen wijziging is in de toestand gezien de verantwoordelijke van de technische dienst van _____ hem had aangeraden te wachten op een verdere uitspraak.

Op 24 januari 2005 bevestigde de verantwoordelijke van de technische dienst van _____ aan de verbalisant dat er nog steeds geen evolutie was in de zaak.

10. De griffie van de Raad van State betekende op 26 mei 2005 het auditorsverslag waarin de vernietiging van het besluit van de

bestendige deputatie van 2 november 2001 werd voorgesteld.

11. Op 13 september 2005 ging de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur over tot dagvaarding van
Hij eiste in de dagvaarding de veroordeling van
tot herstel van de plaats (afbraak van de loods, met
inbegrip van de eventuele funderingen en bevoeringen, en het
opruimen van alle sloopafval) binnen een termijn van zes maanden
na de uitspraak op straffe van een dwangsom van 125 euro per dag
vertraging en zonder dat een bijkomende termijn in de zin van artikel
1385bis, vierde lid Ger. W. wordt toegekend.

besloot tot de ontoelaatbaarheid, minstens de
ongegegrondheid van de eis. Ondergeschikt vroeg hij de
herstelvordering voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor
het Herstelbeleid, minstens een prejudiciële vraag te stellen aan het
Grondwettelijk Hof.

heeft tevens en het Vlaams
Gewest in gedwongen tussenkomst en vrijwaring gedagvaard.

12. Bij tussenvonnis van 26 oktober 2007 heeft de rechtbank de
door opgeworpen excepties van ontoelaatbaarheid
van de hoofdeis verworpen, en alvorens verder recht te doen de
herstelvordering voor advies voorgelegd aan de Hoge Raad voor het
Herstelbeleid, in toepassing van artikel 198bis, tweede lid, van het
decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke
ordering.

De Hoge Raad voor het Herstelbeleid heeft op 23 juni 2008 een niet-
eensluitend advies verleend en zich niet akkoord verklaard met de
door de stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregel.

13. De Raad van State heeft bij arrest nr. van 2 februari
2009 het besluit van de bestendige deputatie van 19 april 2001
waarbij vergunning werd verleend tot wijziging van de
verkavelingsvergunning, vernietigd.

diende op 11 juni 2009 andermaal een aanvraag in
tot wijziging van de verkavelingsvergunning. Het college van
burgemeester en schepenen van liet na om
hierover tijdig uitspraak te doen, zodat bij de
bestendige deputatie beroep aantekende tegen de stilzwijgende
weigering.

Bij besluit van 18 maart 2010 besliste de bestendige deputatie om
het beroep van niet in te willigen, en de gevraagde
wijziging van de verkavelingsvergunning te weigeren, om reden dat

het college van burgemeester en schepenen had nagelaten de vergunningsaanvraag te onderwerpen aan een openbaar onderzoek.

Op de zitting van 6 mei 2010 heeft de raadsman van
meegedeeld dat zijn cliënt tegen deze weigeringsbeslissing een beroep zou indienen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

14. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur handhaaft zijn eis tot veroordeling van tot het herstel van de plaats, wat betekent : afbraak van de loods, met inbegrip van de eventuele funderingen en bevloeringen en het opruimen van alle sloopafval, dit alles binnen een termijn van zes maanden na de uitspraak en op straffe van betaling van een dwangsom van 125 € per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis, vierde lid, wordt toegekend.

vraagt de rechtbank om de eis af te wijzen als ongegrond. Ondergeschikt vraagt hij dat en het Vlaams Gewest solidair zouden worden veroordeeld, in een voorlopig uitvoerbaar vonnis, tot vrijwaring ten belope van alle kosten die in kader van en als gevolg van de hoofdvordering dient te dragen. Hij eist vervolgens ook dat en het Vlaams Gewest solidair zouden veroordeeld worden tot betaling van een provisionele schadevergoeding van 1 €, en dat een gerechtsdeskundige zou aangesteld worden om een omstandige begroting van de schade op te maken.

besluit tot de onaegrondheid van de tusseneis. Zij stelt een tegeneis in teneinde te horen veroordelen tot betaling van een som van 2.500 € wegens het voeren van een tergende en rokeloze procedure, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten. Ondergeschikt stelt een vrijwaringseis in tegen het Vlaams Gewest.

Het Vlaams Gewest vraagt de rechtbank om de vorderingen die tegen hem worden ingesteld, als ongegrond af te wijzen.

15. Bij tussenvonnissen van 4 juni 2010 heeft de rechtbank de debatten heropend teneinde de partijen de gelegenheid te geven nader tegenspraak te voeren over het verweermiddel van dat hij geen schuld heeft aan het misdrijf van de oprichting van de loods, en de gevolgen hiervan op de gegrondheid van de herstellvordering.

De partijen hebben over dit middel tegenspraak gevoerd.

B. Beoordeling

16. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft de herstellvordering bij de burgerlijke rechter aanhangig gemaakt op grond van artikel 151 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : "DORO"), thans, na coördinatie, artikel 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : "VCRO").

Deze bepaling luidt als volgt :

"De stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen kunnen ook voor de rechtbank van eerste aanleg, zetelend in burgerlijke aangelegenheden, in het ambtsgebied waarvan de werken, de handelingen of de wijzigingen, vermeld in artikel 6.1.1, geheel of gedeeltelijk worden uitgevoerd, de herstelmaatregelen vorderen zoals omschreven in artikel 6.1.41, § 1. Artikel 6.1.41, § 1, § 2, § 3, § 5 en § 6, en artikel 6.1.42 zijn van overeenkomstige toepassing."

In de voorliggende zaak vordert de stedenbouwkundige inspecteur het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand. Hij heeft deze vordering gehandhaafd, ook na kennisname van het niet-eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

17. De herstellvordering is thans enkel nog gesteund op het aan
verweten misdrijf van de oprichting van de loods
zonder stedenbouwkundige vergunning.

In zoverre de herstellvordering was gebaseerd op de instandhouding van de loods moet immers worden vastgesteld dat, gelet op de ligging van de loods buiten het ruimtelijk kwetsbaar gebied, de instandhouding op 1 september 2009 niet meer strafbaar was, en de herstellvordering bijgevolg niet meer kan worden ingewilligd (artikel 6.1.1., vierde lid, van de VCRO).

18. Met betrekking tot het aan
verweten misdrijf
van de oprichting van de loods zonder voorafgaandelijke vergunning, werpt de heer Marmite op dat hij aan dat misdrijf geen schuld heeft omdat hij bij het uitvoeren van de werkzaamheden tot oprichting van de loods steeds over een stedenbouwkundige vergunning beschikte om de werken uit te voeren. Deze vergunning werd pas nadien door de Raad van State vernietigd waardoor de werken retroactief geacht worden zonder vergunning te zijn uitgevoerd.

beweert dat hij aldus bij de oprichting verkeerde in een situatie van onoverkomelijke dwaling, die de schuld zou uitsluiten. Bij gebreke aan schuld zou er geen misdrijf zijn, en zou de herstellvordering

volgens

evenmin kunnen slagen.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur antwoordt evenwel dat de omstandigheid dat een schulduitsluitingsgrond kan worden aangevoerd, niet verhindert dat de herstelmaatregel dient te worden opgelegd om de gevolgen van het misdrijf te doen verdwijnen.

Hij verwijst naar een rechtsgeleerde noot waarin deze stelling als volgt wordt bevestigd :

"Deze onoverwinnelijke dwaling als schulduitsluitingsgrond geldt overigens enkel voor de straf en niet de herstelmaatregel, zodat het herstel hoe dan ook nog voor de burgerlijke rechter op grond van art. 151 D.R.O. zou kunnen worden gevorderd (Cass. 31 januari 1966, Pas., 1966, I, 697, R.W. 1966-67, 737 ; Brussel, 15 maart 1978, T. Aann. 1978, 303, met noot J. De Suray ; zie ook L. De Geyter, "Voortgezet bouw misdrijf en instandhouding van een onwettelijkheid op het ogenblik van een nog niet verleende regularisatievergunning", (noot onder Gent, 27 februari 1998), A.J.T., 1998-99, (404) p. 406, nr. 4)."

(G. Debersaques en P. Lefranc, "Het na een vernietigingsarrest van de Raad van State zonder stedenbouwkundige vergunning instandhouden van een gebouw is een stedenbouwmisdrijf", noot onder het arrest van het Hof van Cassatie van 28 september 1999, gepubliceerd in het *Rechtskundig Weekblad*, 1999-2000, blz. 1161)

De rechtbank beoordeelt deze betwisting als volgt.

Artikel 6.1.43 van de VCRO bepaalt dat de herstelmaatregelen die voor de burgerlijke rechtbank kunnen worden gevorderd zijn deze die zijn "omschreven in artikel 6.1.41, §1", en dat "artikel 6.1.41, § 1, § 2, § 3, § 5 en § 6, en artikel 6.1.42 van overeenkomstige toepassing zijn".

Uit artikel 6.1.41, §1, van de VCRO blijkt dat de herstelmaatregel enkel kan worden opgelegd wanneer er een misdrijf werd gepleegd. De herstelmaatregel wordt immers beschouwd als een bijzondere vorm van vergoeding of teruggave die ertoe strekt een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

Hieruit volgt dat de burgerlijke rechter een herstelmaatregel maar kan opleggen aan een persoon die het misdrijf heeft gepleegd of eraan heeft deelgenomen. De inbreuk op de regels inzake stedenbouw moet met andere woorden aan de betrokkene kunnen worden toegerekend.

De persoon die aantoonde dat hij op onoverkomelijke wijze dwaalde toen hij de feiten pleegde die als misdrijf zijn omschreven, begaat geen misdrijf. Ook op burgerrechtelijk vlak verhindert de onoverkomelijke dwaling trouwens dat een fout wordt begaan in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. In tegenstelling tot

de opheffing van de strafbaarheid van een bepaalde inbreuk, die behoudens andersluidende bepaling enkel belet dat een straf wordt opgelegd en aldus de herstelmaatregel nog mogelijk laat om een einde te stellen aan de fout, heeft de schulduitsluitingsgrond tot gevolg dat er van misdrijf of fout geen sprake meer is (vergelijk met het arrest van het Hof van Cassatie van 13 december 2005, dat samen met de conclusie van _____ werd gepubliceerd in *Nullum Crimen* 2006, blz. 310, en de "andersluidende bepaling" die inmiddels werd ingeschreven in artikel 6.1.1., vierde lid, van de VCRO).

Het arrest van het Hof van Cassatie van 31 januari 1966 waarnaar in voormelde rechtsgeleerde noot (alook in de daarbij vermelde bijdrage van L. De Geyter) wordt verwezen, handelt niet over de schulduitsluitingsgrond van de onoverwinnelijke dwaling, doch louter over de "goede trouw" van de overtreder.

De onoverwinnelijke dwaling veronderstelt uiteraard dat de betrokken persoon te goeder trouw gehandeld heeft, doch dit is geen voldoende voorwaarde ; er zal immers slechts van een onoverwinnelijke dwaling sprake zijn als gehandeld werd zoals ieder redelijk en voorzichtig persoon in dezelfde omstandigheden zou hebben gedaan.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur werpt nog op dat de redenering dat de onoverwinnelijke dwaling de herstelmaatregel zou verhinderen, ertoe zou leiden dat een toevallige factor (de dwaling van een persoon) tot gevolg zou hebben dat de aan de ruimtelijke ordening toegebrachte schade niet meer zou kunnen worden hersteld. De rechtbank kan hiermee akkoord gaan, doch het behoort niet aan de rechtbank om de lacunes in de wet op te vullen.

Ten slotte wijst de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur er nog op dat de persoon die ingevolge de vernietiging van zijn vergunning dwaalde bij het uitvoeren van de destijds vergunde werkzaamheden, in geval van veroordeling tot een herstelmaatregel, de overheid die de onwettige vergunning hebben verleend in vrijwaring kan roepen. Ook hiermee kan de rechtbank akkoord gaan, doch deze omstandigheid doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de herstelmaatregel enkel kan worden opgelegd aan de persoon aan wie een overtreding kan worden ten laste gelegd.

De rechtbank besluit dan ook dat geen herstelmaatregel kan worden opgelegd aan een persoon die op onoverkomelijke wijze dwaalde toen hij de feiten pleegde die een inbreuk op de wetgeving op de ruimtelijke ordening uitmaakten.

19. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur voert geen enkel verweer tegen de bewering van _____ dat hij in een situatie van onoverwinnelijke dwaling verkeerde toen hij de werkzaamheden uitvoerde waarvan thans wordt aangevoerd dat hij

daarvoor niet over een stedenbouwkundige vergunning beschikte.

De rechtbank stelt vast dat de werken steeds uitvoerde op een ogenblik dat hij daarvoor over een stedenbouwkundige vergunning beschikte.

De vergunningen werden door de Raad van State vernietigd om redenen van onwettigheid die niet aan kunnen worden verweten.

De rechtbank acht het voldoende bewezen dat in een situatie verkeerde van onoverwinnelijke dwaling toen hij de werkzaamheden uitvoerde voor de oprichting van de loods.

De eis van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur is bijgevolg ongegrond.

20. Nu de hoofdeis ongegrond is, heeft de in ondergeschikte orde gestelde tusseneis van tegen en het Vlaams Gewest geen voorwerp. Hetzelfde geldt voor de tusseneis van tegen het Vlaams Gewest.

21. stelt een tegeneis in teneinde te horen veroordelen tot betaling van een schadevergoeding wegens het voeren van een tergend en roekeloos geding.

De gemeente voert aan dat haar niet kon aanspreken omdat hij eerder afstand van vordering had gedaan, en de schade zelf heeft veroorzaakt door zijn onzorgvuldig en roekeloos handelen.

De rechtbank stelt evenwel vast dat zich bevond in een situatie waarbij gevorderd werd dat hij de loods volledig zou afbreken, terwijl hij destijds van het college van burgemeester en schepenen van een vergunning had verkregen om de loods op te richten. In een dergelijke situatie is het geenszins tergend of roekeloos om de gemeente in tussenkomst en vrijwaring te dagen. Over de vraag of er door afstand van vordering was gedaan, kon een redelijk debat gevoerd worden, zodat niet getuigde van verregaande lichtzinnigheid wanneer hij de gemeente in het geding betrok.

De tegeneis van is ongegrond.

22. begroot de haar toekomstende rechtsplegingsvergoeding op 7.000 €, doch verantwoordt niet waarom zou moeten worden afgeweken van het basisbedrag dat voor de vorderingen die niet in geld waardeerbaar zijn bepaald is op 1.320 €.

*

OP GROND VAN DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK :

De hoofdeis van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tegen
is toelaatbaar doch ongegrond ;

De tusseneisen van _____ tegen _____ en het
Vlaams Gewest hebben geen voorwerp ;

De tusseneis van _____ tegen het Vlaams Gewest heeft
geen voorwerp ;

De tegeneis van _____ tegen _____ is
toelaatbaar doch ongegrond ;

De rechtbank veroordeelt de gewestelijk stedenbouwkundig
inspecteur tot volgende gerechtskosten : 211,67 € (dagvaarding) +
64,99 € (overschrijving hypotheekkantoor) + 1.320 €
(rechtsplegingsvergoeding toekomend aan _____) ;

De rechtbank veroordeelt _____ tot volgende
gerechtskosten : 148,66 € (dagvaarding in gedwongen tussenkomst)
+ 1.320 € (rechtsplegingsvergoeding toekomend aan _____)
+ 1.320 € (rechtsplegingsvergoeding toekomend aan het
Vlaams Gewest) ;

De rechtbank beveelt dat dit vonnis wordt ingeschreven op de kant
van de overgeschreven dagvaarding op de wijze bepaald in artikel 84
van de Hypotheekwet ;

De rechtbank beveelt dat dit vonnis wordt ingeschreven in het
vergunningenregister van _____ zodra de gemeente over
een goedgekeurd vergunningenregister beschikt.

Dit vonnis wordt uitgesproken tijdens de openbare zitting van de 23ste
kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 29 april
2011, door _____ rechter, in aanwezigheid van
afgevaardigd griffier.